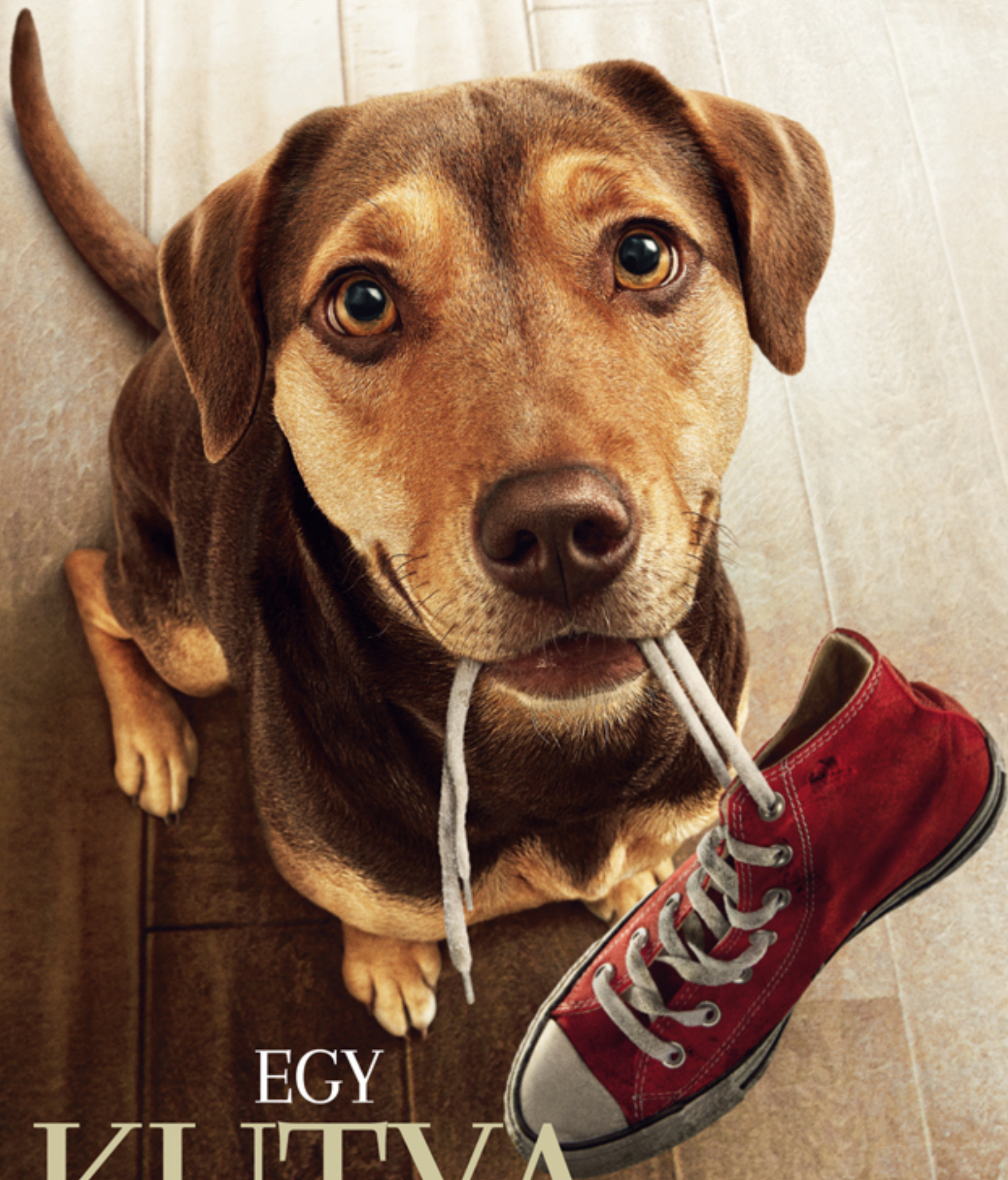

A NAGY SIKERŰ MOZIFILM
ALAPJÁUL SZOLGÁLÓ REGÉNY

EGY
KUTYA
HAZATÉR

*finep
selection*

W. BRUCE CAMERON

Unokaöcsémnek, William Gage Cameronnak

Egy

Már a legelejétől kezdve éreztem a macskák jelenlétét. Ott voltak mindenütt.

Nem igazán láttam őket. Bár nyitva tartottam a szemem, amikor a közelben voltak, csupán elsuhanó alakokat tudtam kivenni a sötétben. De éreztem a szagukat, éppolyan tisztán, ahogy anyámét, miközben táplálékhoz jutottam, és a mellettem mocorgó testvéreimét, miközben utat törtem az életadó tejhez.

Persze akkor még nem tudtam, hogy macskák. Csak annyit tudtam, hogy tőlem különböző teremtmények, akik jelen vannak ugyan az odúnkban, de nem próbálnak meg odajönni az etetésnél. Később, amikor észrevettem, hogy kicsik, gyorsak és ruganyos testűek, arra is rájöttem, hogy nemcsak hogy „nem kutyák”, hanem teljesen másfajta állatok.

Mind együtt éltünk egy hűvös, sötét otthonban. Az orrom alatti száraz föld egzotikus, régi illatokat árasztott. Örömmel szívtam be őket, megtöltve orromat a gazdag, finom aromákkal. Fölöttünk, a kiszáradt famennyezetről por szállt a levegőbe. A tető olyan alacsonyan húzódott, hogy valahányszor anyám felállt a fekhelyünkként

szolgáló, zsúfolt bemélyedésből a földben, hogy otthagyjon engem és a testvéreimet (akikkel tiltakozva nyüzsitettünk és egymáshoz bújva kerestünk védelmet), felálló farka félúton volt a gerendák felé. Nem tudtam, hová megy anyám, amikor elmegy. Csak azt tudtam, hogy távolléte nyugtalanságot szül köztünk, amíg vissza nem jön.

Az egyetlen fényforrást egy négyszög alakú lyuk jelentette az odú másik végében. E világra néző ablakon át elképesztő, hideg, élő, nedves illatok áradtak be: olyan helyeké és dolgoké, amik részegítőbbek voltak a benti valóságnál. Bár néha láttam, ahogy egy-egy macska kilibben a lyukon át a világba, vagy ismeretlen helyekről tér vissza, anyám mindig visszaszajtott, valahányszor megpróbáltam rajta kimászni.

Ahogy a lábam megerősödött és a látásom kiélesedett, a kiscicákkal éppúgy játszani kezdtem, mint a testvéreimmel. Gyakran csapódtam egy bizonyos macskacsaládhoz közös otthonunk hátsó rekeszeiben, ahol két kiscica különösen barátságos volt, az anyjuk pedig olykor még meg is nyalt. Magamban elneveztem Anyamacskának.

Miután egy ideig vidáman hancúroztam a kismacskákkal, anyám értem jött, a tarkómnál fogva kihúzott a cica-halomból, és visszavitt a helyünkre. A testvéreim mind gyanakodva szimatoltak, miután anyánk ledobott közéjük. Reakcióikból ítélve nem érdekelte őket a rajtam maradt macskaszag.

Így telt vidám, csodás életem, és semmi okom nem volt azt feltételezni, hogy egyszer majd megváltozik.

• • •

Álmosan nyeltem a tejet, miközben szintén táplálkozó testvéreim nyivákoló hangját hallgattam, amikor anyám hirtelen talpra ugrott.

Mozdulatai oly váratlanok voltak, hogy lábam emelkedett a talajtól, mielőtt lecsúsztam az emléjéről.

Azonnal tudtam, hogy valami rossz dolog történik.

Az odún pánik söpört végig, fuvallatként fodrozódva végig a macskákön. A helyiség végébe iramodtak, az anyák a tarkójuknál fogva cipelték magukkal nyávogó kölykeiket. A testvéreimmel anyánk felé igyekeztünk, utána sírva, rémülten, hogy megijesztette valami.

Erős fénysugár reszketett végig rajtunk, szúrta a szemem. A lyuk felől jött, ahogy a hangok is.

– Jézusom! Vagy egymillió macska van idelent, a kúszótérben!

Fogalmam sem volt, mi kelti ezeket a zajokat, ahogy arról sem, miért telt meg az odú villogó fénnel. A lyuk felől egy teljesen új teremtmény szaga lebbent felém. Veszélyben voltunk, és ezek a láthatatlan teremtmények jelentették a fenyegetést. Anyám lihegve, fejét leszegve hátrált, mire mi is, minden erőnket összeszedve, utánabotladoztunk, vékony hangunkon könyörögve neki, hogy ne hagyjon ott minket.

– Hadd nézzem! Ó, Krisztus, nézze, mennyien vannak!

– Problémát jelent?

– Jó ég, persze hogy problémát jelent!

– Mit akar tenni?

– Ki kell hívnunk a sintért.

Ki tudtam szűrni a különbséget az első és a második hangfoszlány magassága és lejtése között, de azt már nem tudtam, mit jelentenek.

– Nem tudnánk mi magunk megmérgezni őket?

– Van valami a teherautón?

– Nincs, de tudok szerezni.

Anyánk továbbra is megvonta tőlünk megnyugtató emléit. Izmai megfeszültek, fülét hátracsapta, figyelmét a hangok forrására fordította. Tejre vágytam és a tudatra, hogy biztonságban vagyunk.

– De ha így csináljuk, mindenütt döglött macskák lesznek a környéken. Túl sokan vannak. Ha csak egy-kettő lenne, az még oké, de ez egy egész kolónia.

– Maga akarta befejezni a bontást június végére. Így nem sok időnk marad megszabadulni tőlük.

– Tudom.

– Odanézzen, látja a tálakat? Valaki eteti az átokfajzatokat.

A fények lefelé irányultak, égető, ragyogó foltban egyesülve a padlón, a lyuknál.

– Hát ez nagyszerű! Mi a fene bajuk van az embereknek?

– Szeretné, hogy kiderítsem, ki a felelős?

– Nem. Ha a macskák eltűnnek, úgyis minden megoldódik. Idehívok valakit.

A kutató fények még egyszer utoljára körberekentek, majd kialudtak. Kotorászást és jól megkülönböztethető, súlyos lépteket hallottam, sokkal hangosabbakat a macskák puha lépteinél. Az új teremtmény jelenléte lassan szertefoszlott a lyuknál, és a macskák fokozatosan, ismét boldogan visszatértek játékhelyükre. A testvéreimmel együtt ettem, majd meglátogattam Anyamacska kiscicáit. Mint mindig, ahogy a négyszög alakú lyukon át érkező nappali fény halványulni kezdett, a felnőtt macskák kisurrantak. Az éjszaka folyamán hallottam, ahogy visszatérnek, és néha apró, elejtett állatok vérének szagát éreztem, amiket a kölykeiknek hoztak.

Amikor anyám vadászott, nem ment messzebb a száraz étellel teli, nagy tálnál, ami a négyszög alakú lyuknál állt. Éreztem lehetét az ételről: halat, növényeket, húsokat, és eltöprengtem, hogy vajon milyen íze lehet.

Bármilyen okozta is a pánikot, az már elmúlt.

Amikor a világunk darabjaira tört, éppen Anyamacska könyörtelen kiscicáival játszottam. Ezúttal a fény nem sugárban, hanem lángoló robbanásként vetült ránk, mindent fényárba vonva.

A macskák rémülten rebbentek szét. Én azonban lefagytam, nem tudtam, mitévő legyek.

– Készítsétek a hálókat! Ha megindulnak, mind egyszerre fognak kiszaladni.

A hangok a lyuk túloldaláról érkeztek.

– Készen állunk!

Három hatalmas lény kúszott be a fény mögött. Ők voltak az első emberek, akiket életemben láttam, de – ahogy arra rájöttem – a szagukat már korábban is éreztem. Csak nem tudtam elképzelni, hogy nézhetnek ki. Valami mélyen bennem különös érzést váltott ki: mintha vonzottak volna. Legszívesebben odaszaladtam volna hozzájuk, ahogy egyre beljebb másztak az odúban. A megkerült macskák rémülete azonban megdermesztett.

– Elkaptam egyet!

Egy kandúr fújtatni és nyávogni kezdett.

– Jézusom!

– Figyelj oda, egypár épp most szökött meg!

– A csudába! – jött a válasz odakintről.

Elkeveredtem anyámtól, és próbáltam kivenni a szagát a macskáké között. Aztán hirtelen elgyengültem, amikor megéreztem az éles fogakat a tarkómnál. Anyamacska hátravonszolt, mélyen be az árnyékba, ahol egy nagy repedés hasított a kőfalba. Átgyömöszölt a résen, egy kis, szűk helyre, letett a kicsinyei közé, és velünk együtt

lekuporodott. A macskák, Anyamacska példáját követve, néma csendben maradtak. Ott feküdtem velük a sötétben, és hallgattam, ahogy az emberek egymást szólólgatják.

– Van itt egy alomnyi kutyakölyök is!

– Viccelsz? Hé, kapd el!

– Jesszus, nagyon gyorsak.

– Gyere ide, cicuska, nem fogunk bántani.

– Itt van az anyakutya.

– Meg van réműlve. Vigyázz, nehogy megharapjon!

– Jól van. Minden rendben, kislány. Gyere szépen!

– Gunter egy szóval sem említett kutyákat.

– Azt sem mondta, hogy ennyi átkozott macska van itt.

– Hé, elkajátok őket a hálóval odakint?

– Piszkosul nehéz! – kiáltotta valaki odakintről.

– Gyere, kutyuska! Fenébe! Vigyázz! Jön az anyakutya!

– Jézusom! Oké, elkaptuk a kutyát! – szólt a kinti hang.

– Kiskutyus, kutyuska. Olyan kicsik!

– És könnyebb elkapni őket, mint az átkozott macskákat, az már egyszer biztos.

Anélkül hallgattuk ezeket a hangokat, hogy értelmet tudtunk volna nekik adni. A repedésen át némi fény bekúszott hozzánk is, a fal mögé, de az emberek szaga nem közeledett a búvóhelyünkhöz. A félelem és a macskák szaga a hangokkal együtt fokozatosan elhalványult.

Míg végül elaludtam.

• • •

Mire felébredtem, anyám eltűnt, ahogy a testvéreim is. A földben lévő mélyedés, ahol születünk és ahol ettünk, még a családuknk szagát

árasztotta. Ám az üresség érzése, ami eluralkodott rajtam, amikor anyám után szimatoltam, nyöszörgésre készítetett. Torkomat sírás szorongatta, amit nem tudtam elcsendesíteni.

Nem értettem, mi történt. A macskák közül csupán Anyamacska és a kölykei maradtak ott. Miközben eszeveszetten kutattam a válaszokat és a megnyugvást, visszamentem hozzá, és elsírtam neki félelmemet. Kihozta kiscicáit a fal mögül, és most odagyűltek a kis, négyszög alakú rongyra, amit az otthonuknak gondoltam. Anyamacska óvatosan megvizsgált fekete orrával. Azután körém telepedett és lefeküdt, én pedig követtem az illatot, és inni kezdtem. Az íz a nyelvemen új volt és furcsa, de épp erre a melegségre és gondoskodásra volt szükségem, így hálásan szívtam a tejet. Nem sokkal később a kölykei is csatlakoztak hozzám.

• • •

Másnap néhány kandúr visszatért. Próbálták megközelíteni Anyamacskát, de ő figyelmeztetőn fújtatott, mire visszavonultak a saját területükre aludni.

Később, amikor a lyukon beáradó fény már túl volt legragyogóbb pontján, és halványulni kezdett, egy újabb ember szagát éreztem meg, ami különbözött az előzőekétől. Most, hogy már jobban el tudtam különíteni a szagokat, rájöttem, hogy ezt már éreztem korábban is.

– Cica? Cica?

Anyamacska váratlanul otthagyt minket a rongyunkon. A hirtelen, különös hideg, ami távozásakor megcsapott minket, mindannyiunkat meglepett. Egymáshoz fordultunk védelemért, cicákból és egy kutyából álló halomba fészkelődve. Láttam, ahogy Anyamacska a lyukhoz közeledik, de nem ment ki rajta, hanem megállt a

gyenge fényben. A kandúrok éberren figyeltek, de nem követték az emberhez.

– Már csak te maradtál? Nem tudom, mi történt, nem voltam itt, de a nyomokból ítélve teherautók jártak erre. Mindenki mást elvitték? – Az ember bemászott a lyukon, ideiglenesen elzárva a fény útját. Hím volt, ezt éreztem, bár a férfi és női szag közti különbséget csak később tanultam meg. Kicsit nagyobbnak tűnt, mint a korábbi emberek.

Megmagyarázhatatlan sóvárgás ébredt bennem, ahogy ismét mintha vonzott volna ez a különös teremtmény. Azonban az előző nap rémületének az emléke ott tartott cicatestvéreim mellett.

– Oké, látlak titeket, srácok. Sziasztok! Hogy menekültetek meg? És a tálakat is elvitték. Szép.

Zizegő hang hallatszott, majd az étel finom illata töltötte meg a levegőt.

– Tessék, itt van egy kicsi. Megyek, és hozok egy tálát. És vizet is.

A férfi a földön tekerőzve kitolatott. Amint elment, a macskák sietve előbújtak, és mohón rávetették magukat a földön szétszórt élelemfalatokra, bármi volt is az.

Hamarabb figyeltem fel ugyanennek az embernek a közeledésére, mint a macskák, akik mintha nem tudták volna azonosítani egyre erősebbé váló szagát. A kandúrok azonban mind reagáltak, amint újra megjelent a lyukban, és visszamenekültek a sarkukba. Csak Anyamacska maradt ott, ahol volt. Egy új tál került a padlóra, benne élelemmel, de Anyamacska nem közeledett felé, csak állt ott és figyelt. Éreztem a feszültségét, és tudtam, hogy kész bármelyik pillanatban elillanni, ha a férfi megpróbálna elkapni minket, mint a többi ember.

– Itt van egy kis víz is. Vannak kiscicád? Úgy látom, szoptatsz. Elvitték a kölykeidet is? Ó, cica, annyira sajnálom! Lebontják ezeket

a házakat, és új lakóparkot építenek a helyükre. Te és a családod nem maradhattok itt, oké?

Végül a férfi elment, és a felnőtt macskák óvatosan folytatták az evést. Megszimatoltam Anyamacska száját, amikor visszajött, de amikor megnyaltam a pofáját, hirtelen elfordult.

Az idő múlását a négyszög alakú lyukon át beáramló fény változása jelezte. Újabb macskák jöttek: olyanok, akik már jártak itt azelőtt, valamint néhány új nőstény, akiknek az érkezése harcra készítette a kandúrokat. Nagy érdeklődéssel figyeltem összetűzéseiket. Az egyik küzdőpár olyan sokáig feküdt egymásba csimpaszkodva, hogy csupán farkuk rángásaiból tudtam megállapítani, hogy nem alszanak, az ugyanis nem vidám csóválással járt ide-oda, hanem szorult helyzet-ről árulkodott. Amikor elengedték egymást, kinyújtóztak a földön, orruk szinte összeért, és kissé macskátlan hangokat adtak ki egymásnak. Egy másik harc során egy kandúr oldalt fekvő pofozgatott egy másikat, aki négy lábra emelkedett. Az álló macska rácsapott az elnyúlt fejére, aki erre sebes karmolássorozattal válaszolt.

Miért nem állnak fel a hátsó lábukra és támadják meg úgy egymást? Ez a viselkedés, ami az odú többi állata között is feszültséget szült, teljesen értelmetlennek tűnt.

Anyamacskán kívül nem voltam kapcsolatban a felnőttekkel, akik úgy tettek, mintha nem is léteznék. A kiscicák közé vegyültem, egész nap birkóztunk, másztunk és egymást kergettük. Néha rájuk mordultam, mert idegesített a játékmódjuk, ami valahogy nem tűnt helyénvalónak. Fel akartam mászni a hátukra, hogy a nyakukat harapdáljam, de úgy tűnt, nem ismerik ezt a módszert. Valahányszor nekik mentem vagy apró testükre ugrottam, erőtlenül rogytak össze. Néha egész testükkel a pofám köré hengeredtek, vagy pöttöm, éles karmaikkal csapdostak, minden irányból rám támadva.

Éjszakánként hiányoztak a testvéreim. Hiányzott anyám. Új családra találtam, de tudtam, hogy a macskák mások, mint én. Volt egy falkám, de az kiscicákból állt, és ez nem tűnt helyesnek. Nyugtalan és boldogtalan voltam. Gyötrelmem olykor nyafogásként szakadt fel belőlem, mire Anyamacska megnyalt. Ilyenkor egy kicsit jobb lett, de éreztem, hogy a dolgok nem úgy vannak, ahogy lenniük kéne.

A férfi majdnem mindennap eljött, és hozott ételt. Anyamacska gyors orrba legyintéssel büntetett, ha megpróbáltam megközelíteni az embert. Megtanultam az odú szabályait: az emberek nem láthatnak meg. Úgy tűnt, egyik macskának sem hiányzik az ember érintése, de a bennem növekvő vágygal, hogy a karjában tartson, egyre nehezebb volt eleget tennem az odú szabályainak.

Amikor Anyamacska már nem etetett minket, hozzá kellett szoknunk a férfi által hozott ételekhez, amik finom, száraz falatkákból, néha pedig egzotikus, nedves húsból álltak. Amint hozzászoktam ehhez a változáshoz, rájöttem, mennyivel jobb módja ez a táplálkozásnak. Olyan sokszor voltam sokáig éhes, hogy már ez tűnt a természetes állapotnak. Most azonban annyit ehettem, amennyit csak akartam, és annyi vizet lefetyelhettem, amennyi csak belém fért. Többet fogyasztottam, mint a cicatestvéreim együttvéve, és most már láthatóan nagyobb is voltam náluk. Bár a méretem egyiküket sem nyugözte le, továbbra is eltökélten folytatták furcsa játékukat, nagyrészt az orromat karmolászva.

Köveztük Anyamacska példáját, és kerültük a lyukat, amikor az ember jelenlétét éreztük körülötte. Más esetekben egészen a legszélég merészkedtünk, és beszívtuk a kinti világ illatárját. Anyamacska néha kiment éjszaka, és éreztem a kiscicákon, hogy legszívesebben ők is csatlakoznának hozzá. Engem inkább a napfény vonzott, de tisztában

voltam a szabályokkal, és tudtam, hogy Anyamacska azonnal megtorolná, ha megkísérelnék a határon túlra kószálni.

Egy nap a férfi, akinek a szaga immár olyan ismerős volt a számomra, mint Anyamacskáé, megjelent a lyuk túloldalán, és hangokat adott ki. Éreztem, hogy más emberek is vannak vele.

– Általában leghátul vannak. Az anya közelebb jön, amikor ételt hozok, de nem hagyja, hogy hozzáérjek.

– Van másik kijárat is a kúszótérből az ablakon kívül? – Ez egy másik hang volt, más szagokkal: egy nőével. Ösztönösen megcsóváltam a farkam.

– Nem hiszem. Hogy csináljuk?

– Ezek a nagy kesztyűk majd megvédenek minket, és ha itt maradsz a hálóval, elkaphatod a macskákat, ha kicseleznének minket. Mennyien vannak?

– Nem tudom. A nőtény nem olyan régen még biztosan szoptatott, de ha vannak is kiscicák, azok nappal nem jönnek elő. Van még néhány másik is, nem tudom, milyen neműek. Olyan sokan voltak, de gondolom, a beruházó elkapta őket. Ezt az egész sort lebontja, és lakóparkot épít a helyére.

– Sosem kapja meg a bontási engedélyt, ha macskák élnek a ház alatt.

– Valószínűleg ezért csinálta. Szerinted bántotta azokat, akiket elkapott?

– Öhm, nem tiltja a törvény, hogy csapdába ejtse és elpusztítsa a birtokán élő macskákat. Bár, gondolom, az egyik menhelyre is elvihette őket.

– Sokan voltak. Az egész birtok tele volt macskákkal.

– Az az igazság, hogy semmit sem hallottam arról, hogy ennyi macska bekerült volna valahova. Az állatmentők eléig összetartó

közösség: mind ismerjük egymást. Ha húsz macska bekerült volna a rendszerbe, arról hallottam volna. Jól vagy? Hé, ne haragudj, talán jobb lett volna, ha nem mondok semmit.

– Jól vagyok. Csak bárcsak tudtam volna, hogy ez lesz!

– De jól tetted, hogy felhívtál minket, Lucas. Jó otthont találunk minden macskának, amit megmentünk. Készen állsz?

Meguntam a monoton hangokat, és épp a kiscicákkal birkóztam, amikor éreztem, hogy Anyamacska megfeszül és megbénítja a félelem. Rezzenéstelen tekintettel figyelte a lyukat, farka megrándult. Füle hátracsapva a fejéhez simult. Kíváncsian néztem, még a kis kandúrról sem vettem tudomást, aki odaszaladt hozzám, rácsapott a számra, majd elrohant.

Aztán fény gyúlt, és megértettem Anyamacska rémületét. A hátsó falhoz menekült, otthagya kölykeit. Láttam, ahogy hangtalanul átsurran a rejtett repedésen, épp amikor két ember mászott be a lyukon. A kiscicák zavarodottan futkostak fel-alá, a kandúrok az odú végébe húzódtak, én pedig ijedten hátráltam.

A fény a falakon táncolt, majd megtalált engem, élesen tűzve a pofámra.

– Hé! Van itt egy kiskutya is!

Kettő

—**H**é, cicc-cicc! – A nő kezét kinyújtva kúszott tovább. A rajta lévő vastag rongy különböző állatok, főleg macskák szagának nyomát őrizte.

A kiscicák válaszul rémülten elináltak. Menekülésük kaotikus, cél nélküli volt. Egyikük sem futott át a falon lévő repedésen, ami mögött Anyamacska elbújt. Éreztem, hogy ott van, összekuporodva, ijedten. A többi felnőtt macska egy kicsivel bátrabb volt, bár többségük dermedten, rémülten bámulta a közeledő embert. Egyikük kilótt a lyuk felé, és fújtatott, amikor a nő nagy kesztyűjével elkapta. Óvatosan hátraadta egy újabb pár ronggyal takart kéznek. Két másik felnőttnek sikerült kikerülnie és kijutnia a szabadba.

– Elkaptad őket? – kérdezte a nő hangosan.

– Az egyiket! – jött a válaszkialtás. – A másik meglógott.

Ami engem illet, tudtam, mit kell tennem: követni anyámat. De valami bennem fellázadt ez ellen a reakció ellen. Ehelyett a felém kúszó nő jelenléte csábított, lenyűgözve figyeltem. Egyfajta belső kényszer ragadott magával: bár sosem tapasztaltam az ember érintését,

szinte tudtam, milyen érzés lehet, mintha egy régi élményre emlékeznék vissza. A nő felém intett, miközben a többi felnőtt macska kirohant mögötte a lyukon.

– Gyere, kiskutyus! – Kis farkamat csóválva előreugrottam, egyenesen a karjába.

– Ó, istenem, de édes vagy!

– Még kettőt elkaptunk! – kiáltotta egy hang odakintről.

Megnyaltam a nő arcát, miközben a kezében tekergőztem és fészkelődtem.

– Lucas! Elkaptam a kiskutyát. Be tudnál nyúlni, hogy elvedd a kisfickót? – Felemelt, és megvizsgálta a hasamat. – Mármint a kislányt. Kislány kutyus.

A férfi, aki korábban ételt hozott nekünk a tálakba, megjelent a lyukban, ismerős illata betöltötte a teret. Kezét előrenyújtotta és finoman körém fűzte, aztán kiemelt a világba. A szívem hevesen vert, de nem a félelemtől, hanem a boldogságtól. Most is éreztem magam mögött a macskákat, a félelmüket, és Anyamacska szagát, de abban a pillanatban csupán arra vágytam, hogy a férfi a karjában tartson, hogy az ujját harapdáljam és lecsapjak rá, amikor letett és meghempergetett a földön.

– Milyen bolond vagy! Bolond kiskutyus!

Miközben játszottunk, a nő egyesével kihozta és két férfinak adta át a kiscicákat, akik ketrecekbe tették őket egy teherautó végében. A kiscicák kétségbeesetten nyávogtak. Könyörgő hangjuk elszomorított, mert én voltam a nagy testvérük, de sehogy sem tudtam segíteni nekik. Arra számítottam, hogy anyánk nemsokára csatlakozik hozzájuk, és tudtam, hogy akkor majd megnyugszanak.

– Azt hiszem, megvan mind – mondta a nő, miközben odajött hozzánk. – Kivéve azokat, amik elszaladtak.

– Igen, sajnálom. A kollégáid elkapták az övéiket, de nekem egyet sem sikerült.

– Semmi baj. Sok gyakorlás kell hozzá.

– Mi lesz azokkal, amik elszöktek?

– Hát, remélhetőleg nem jönnek rögtön vissza, ha a munkások lebontják a házakat. – A nő letérdelt, hogy megsimogassa a fülemet. Az, hogy egyszerre két ember figyelmét is élvezhettem, egyszerűen a legcsodásabb dolog volt, ami valaha történt velem. – Nem volt több kutya. Fogalmam sincs, mit keresett odalent ez a csöppség.

– Eddig még nem láttam – felelte a férfi. – Mindig csak macskák voltak. Mennyi idős lehet?

– Nem tudom, talán nyolchetes. De nagyra fog nőni, ez látszik rajta. Nézd ezeket a tappancsokat!

– Milyen fajta? Juhász? Masztiff?

– Nem, vagyis lehet benne masztiff is, de még staffordshire-t vagy talán rottweilert látok a pofáján. Nehéz megmondani. Talán igazi kutya-DNS-koktél kering az ereiben.

– Egészségesnek tűnik. Mármost ahhoz képest, hogy ő is a lyukban élt – állapította meg a férfi. Felemelt, mire teljesen elgyengültem a kezében, de amikor közelebb tartott magához, megpróbáltam megharapni az orrát.

– Igen, nos, kétlem, hogy itt *élt* – mondta a nő. – Valószínűleg csak egy kiscicát vagy egy felnőttest követett. Ha már itt tartunk, mikor láttad utoljára az anyamacskát?

– Néhány napja.

– Nem volt a kúszótérben, tehát bizonyára rosszkor jöttünk, és éppen vadászik. Szólj, ha látod, rendben, Lucas?

– Van névjegykártyád, vagy ilyesmid?

– Persze.

A férfi letett, majd ő és a nő felállt. A nő átnyújtott valamit a férfinak. Mancsomat a férfi lábára tettem, mert meg akartam szagolni. Minden érdekelt, amit a férfi csinált, de főleg arra vágytam, hogy visszaguggoljon mellém, és tovább játsszunk.

– Audrey – mondta a férfi, miközben lenézett a kezében tartott kis dologra.

– Ha nem vagyok bent, csak add át az üzenetet annak, aki felveszi. Mindannyian ismerik ezt a házat. Visszajövünk még, és megpróbáljuk elkapni az elcsatangoltakat is. Ja, igen, kérdezősködtem egy kicsit, de Denverben sehol sem adtak le mostanában egy nagy kolónia macskát. Azt hiszem, a legrosszabbat kell feltételeznünk.

– *Hogy* tehet valaki ilyet? – kérdezte a férfi letörten. Ráugrottam a lábára, hogy tudja, ha szomorú, van itt egy kiskutyá, aki elűzi minden aggodalmát.

– Nem tudom. Néha egyáltalán nem értem az embereket.

– Rosszul érzem magam miatta.

– Nem kell. Nem tudhattad, miben mesterkednek. Bár azt nem értem, miért nem voltak képesek venni a fáradságot és elvinni őket egy menhelyre. Néhányuknak találtunk volna otthont, és ismerünk biztonságos helyeket vadon élő macskák számára is. Egyesek képtelenek rászanni magukat, hogy helyesen cselekedjenek. – A nő felemelt.

– Oké, apróság, mehetünk?

A fejemet csóváltam és a nyakamat nyújtogattam, hogy lássam a férfit. Mindenkiénél jobban vágytam az ő érintése után.

– Öhm, Audrey?

– Igen?

– Olyan, mintha ő az én kutyám lenne. Mármost, lényegében én találtam.

– Ó! – A nő letett, én pedig odamentem a férfihoz, hogy megharapdáljam a cipőjét. – Hát, nem szabadna így örökbe adnom egy állatot. Vagyis, ennek megvan a maga menete.

– Kivéve, hogy ha ez az én kutyám, mert akkor nincs szükség örökbeadásra.

– Oké. Nézd. Nem akarom, hogy ez kellemetlen legyen, vagy ilyesmi, de be tudsz egyáltalán fogadni egy kiskutyát? Hol laksz?

– Ott, abban a házban az út túloldalán. Így vettem észre a macskákat. Állandóan itt megyek el. Egyik nap elhatároztam, hogy etetem őket.

– Egyedül élsz?

Valami alig észrevehetően megváltozott a férfi viselkedésében. Éberem kaptam fel felé a fejem, azt kívánva, bár megint felemelne. Meg akartam nyalni az arcát.

– Nem, az édesanyámmal élek.

– Ó!

– Nem, ez nem az, amire gondolsz. Beteg. Katona, és akkor jelentek meg nála a tünetek, amikor visszajött Afganisztánból. Így most a tanulás mellett a Veteránügyi Minisztériumnál dolgozom, hogy megszerezhessem neki a segítséget, amire szüksége van.

– Sajnálom.

– Online végzem a kurzusokat. Az orvosira készülök. Tehát sokat vagyok otthon, ahogy anyu is. Tudunk gondoskodni a kutyusról, és mindent megadhatunk neki, amire csak szüksége van. És szerintem mindkettőnknek jót tenne egy kutya jelenléte. Anyu még nem tud munkába állni.

Lenyúlt és felemelt. Végre! A karjában tartott. Hátradőltem, és felnéztem az arcára. Éreztem, hogy valami fontos dolog történik, de

nem tudtam, mi az. Úgy tűnt, hátrahagyom az odút, ahol születtem, és ahol Anyamacska most is bujkált. Most ezzel a férfival maradok, bárhová vigyen is. És épp ezt akartam: hogy velem lehessenek.

– Volt már kutyád? – kérdezte a nő. – Sok munka van velük.

– Kiskoromban a nagynénémnél laktam. Neki volt két yorkie-ja.

– Ő már most nagyobb egy yorkie-nál. Sajnálom, Lucas, de nem tehetem. Etikátlan lenne. Van egy vizsgálati menetünk. Ez az egyik oka, hogy olyan kevesen küldik vissza az állatokat, mert szigorúak az elhelyezési előírásaink.

– Akkor mit mondasz?

– Azt, hogy nem. Nem hagyhatom, hogy elvidd.

A férfi lenézett rám, és elmosolyodott.

– Ó, kutyus, hallottad ezt? El akarnak minket szakítani egymástól. Hát akarod te ezt? – Közelebb hajolt, mire megnyaltam az arcát, és ő mosolygott. – A kutya és én arra szavazunk, hogy velem maradhasson. Kettő ellen – közölte a nővel egykedvűen.

– Háh! – felelte a nő.

– Szerintem a dolgok okkal történnek, Audrey. Ez a kislány okkal volt odalent, a macskákkal bujkálva, és ez az ok szerintem az volt, hogy rátalálhassak.

– Sajnálom, de vannak szabályaink.

A férfi bólintott.

– Mindig vannak, ahogy *kivételek* is. Ez is egy ilyen.

Egy ideig csendben álldogáltak.

– Volt már aki nyert ellened? Mármint egy vitában – kérdezte végül a nő.

A férfi pislogott.

– Nos, persze. Csak nem ebben, gondolom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A nő a fejét csóválva mosolygott.

– Jól van. Nos, mint mondtad, te találtad. Behozod majd, hogy egy állatorvos is megnézhesse minél előbb? Mondjuk holnap? Ha ezt megígéred, akkor, azt hiszem, rendben van... Hadd adjak néhány dolgot. Vannak pórázaim, nyakörveim és kutyakajám.

– Hé, kutyus! Szeretnél nálam lakni?

A férfi arcán vidám mosoly terült szét, de éreztem valamit a hangjában, amit nem értettem. Ideges, nyugtalan volt valami miatt. Bármi történik is majd ezután, az aggasztotta.

• • •

Anyamacska nem jött elő. Éreztem a szagát, amikor a férfi elvitt az odútól, és elképzeltem, ahogy mozdulatlanra merevedve lapít a rejtkehelyén, az emberek elől bujkálva. Nem igazán értettem: mitől fél? Úgy éreztem, soha nem láttam még lenyűgözőbb élőlényt a férfinál, aki a karjában tartott, soha nem tapasztaltam olyan csodálatos érzést, mint kezének érintését a bundámon.

Amikor az emberek becsukták a jármű ajtaját, kiscica testvéreim hirtelen elnémultak. A teherautó elindult, macskacsaládomnak csupán halvány nyomát hagyva a levegőben. Eltűnődtem, vajon mikor látom őket legközelebb, de nem sok időm volt ezen a különös elvá-láson töprengeni, amikor is a testvéreim az egyik, anyám a másik, én pedig a harmadik irányba indultam tovább. Annyi új hang és látnivaló volt, hogy szinte beleszédültem. Amikor a férfi elvitt arra a helyre, amit később megtanultam az otthonomnak tekinteni, étel, por, vegyszerek és egy nő szagát éreztem. A férfi letett. A padlót fény-űző módon puha szőnyeg borította. Utánasiettem, amikor átvágott